Una novel·la recrea el món de la Torre Basca

Mònica Soler Ranzani debuta en la ficció amb ‘Les nits de Lola Pàton', ambientada al bordell de Figueres

Mònica Soler Ranzani s'ha documentat sobre els hàbits sexuals de l'època Foto: EL PUNT AVUI.

Diuen que en una ocasió que van dinar plegats a l'Hotel Duran, Josep Pla va recriminar a Salvador Dalí que “fes collonades” amb les cireres de les postres, que el pintor jugava enriolat a penjar de les orelles de la model que els havia acompanyat a taula. Dalí va opinar que al seu amic li convenia relaxar-se una mica, però Pla va ser inflexible: “Mira Dalí, quan vull una bona camisa, me'n vaig a can Fajol; quan vull fer un bon dinar, m'entaulo a can Duran, i si vull estar amb una senyora, me'n vaig a la Torre Basca.” Mònica Soler Ranzani (Barcelona, 1969) explica l'anècdota per reforçar la popularitat i el prestigi que al seu dia van aureolar el famós prostíbul de Figueres, que fa cent anys va arribar a ser “el bordell de luxe més important entre París i Barcelona” i en el qual s'ha inspirat per escriure la seva primera novel·la: Les nits de Lola Pàton (Brau Edicions).

Intercalant les veus de tres personatges femenins del tot inventats –remarca l'autora–, una prostituta veterana i desenganyada, la modista puritana que vesteix les noies, i la neboda que sempre l'acompanya a fer les emproves per guardar les aparences, enlluernada pel luxe i la desinhibició d'un món que encara no comprèn, el llibre retrata la Figueres de fa cent anys per mitjà d'aquest gineceu que freqüenten “des de l'alcalde al notari” i al voltant del qual emergeix la figura de la glamurosa madame, aquesta Lola Pàton per qui fins i tot va perdre el cap un joveníssim Alfons XIII. L'estada al castell de Sant Ferran del rei espanyol que reporta la novel·la és verídica –com la seva insaciable erotomania—, i també l'ambient de la Torre Basca, de la qual Mònica Soler assegura que “la gent gran no té mal record perquè era un establiment “de casa bona, amb noies guapes i ben vestides”.

La Torre Basca, clausurada fa dècades, havia estat freqüentada en efecte tant per Pla com per Dalí. Fins i tot Antonio Machín va passar-hi una nit memorable en què va demanar a la mestressa que tanqués el local per a ell sol i el seu seguici. La casa, construïda per l'arquitecte Pelai Martínez, disposava de jardí i donava a dos carrers, el de l'Empordà i el de Damàs Calvet, a cada un dels quals tenia porta d'entrada i sortida per assegurar la intimitat dels clients i facilitar les fugides intempestives.

Mònica Soler Ranzani, néta d'un diplomàtic italià establert a Barcelona però que ha passat tota la infància i l'adolescència a Figueres, ja va conèixer la famosa casa de barrets en ruïnes, quan “hi creixien les heures i només s'hi passejaven els gats”, però l'atreia el misteri que desprenia, com si “els murs s'haguessin empassat els secrets d'aquelles nits de passió”. Per recrear l'ambient del bordell i aquella època, entre principis del segle XX i la postguerra, l'escriptora, llicenciada en ciències de la salut i en filologia, s'ha documentat als arxius i als cafès, on ha conversat amb gent que encara tenen memòria del famós bordell, on avui hi ha un pàrquing. Així ha sabut, per exemple, com es va arribar a estendre l'ús de la cantàrida, un afrodisíac natural que en dosis inadequades era extremament tòxic i fins i tot mortal, o que Dalí, que apreciava en particular els culs en forma de pera, “de

cintura estreta i natges turgents", reconeixia que els millors models els havia trobat a la Torre Basca.

Publicat a:

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/767970-una-novelmla-recrea-el-mon-de-la-torre-basca.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesCultura&utm_source=rss&utm_medium=mesCultura&utm_campaign=rss